

[Lynnerup Nielsen.]

udover landet, og intet vil være mere rimeligt, end at de mange millioner, der er til rådighed, nu anvendes til forbedring af vejene ude i kommunerne, så meget mere som der på grund af den store arbejdsløshed udbetales millionbeløb i understøttelse. Der er næsten ikke et sogn i hele landet, der kan sige sig fri for arbejdsløshed, og det vil derfor være rimeligt, at der ikke længere ophobes millioner i en fond, medens millionbeløb udbetales til arbejdsløse, og nyttig arbejdskraft går til spille. Nu har vi efterhånden fået det nødvendige materiale, og den nødvendige arbejdskraft er som sagt tilstede — desværre, kan man sige, de fleste steder i overflod.

Rent umiddelbart kan de foreslåede refusionsregler, hvorefter vejlængde og indbyggerantal lægges til grund for selve fordelingen måske nok synes ret besnærende, men det er vel tvivlsomt, om den ærede forslagsstiller har truffet det helt rigtige, en tanke, også flere af ordførerne har givet udtryk for. Endnu er det kun et forslag, og jeg forstod også, at det ikke forekom den ærede forslagsstiller helt utænkeligt, at det kunne ændres; det kan vel tænkes, at noget sådant sker under lovforslagets videre behandling her i tinget.

Fælles for alle kommuner bestemmer lovforslaget, at den meget lange tid, der hengår, før en kommune får sit refusionsbeløb, når et stykke arbejde er færdiggjort, afkortes med mindst et par år. Det er absolut en positiv bestemmelse og vil være til stor fordel for kommunerne. Det vil give dem en betydelig lettelse og et bedre overblik ved tilrettelæggelsen af de kommunale vejarbejder, og det bliver også mere overskueligt for de enkelte kommuner at skønne over de beløb, der må udredes til vejene, når de kommunale vejbudgetter skal fastlægges. Det kan ikke være rimeligt, som det er nu, at der kan hengå 3 år, forinden kommunerne får refusion ihænde, ja for amtskommunerne indtil 6 år, efter at et vejarbejde er afsluttet. Det er i virkeligheden sådan, at mens millionerne ligger i vejfonden, må kommunerne gå på lånemarkedet ofte til meget høj rente. Jeg har selv den ære at sidde i en kommunalbestyrelse, hvor vi har måttet låne 1 mill. kr. til høj rente, ja indtil 6 pct., og man kan nok sige, at det bevirker, at vej-

arbejderne, der i forvejen er dyre, bliver betydelig dyrere. Jeg kan ikke se rettere, end at forslaget i hvert fald på dette punkt indeholder noget positivt, en betydelig forbedring i forhold til de gældende bestemmelser.

Mit parti stiller sig positivt til et forsøg på at finde frem til en ordning med fordeling af motorafgifternes midler kommunerne imellem på en sådan måde, at det fremover kommer til at virke animerende på alle kommuner, det være sig by- eller landkommuner.

Der er fra flere sider givet udtryk for, at det foreliggende lovforslag har fået en for tidlig fødsel, da motorkommissionen ikke er nået til afslutning af sit arbejde, og at det egentlig ville have været rigtigere og naturligere, om det var kommissionen som helhed, der gav udkast til et lovforslag om motorskatternes anvendelse. Jeg må naturligvis også indrømme, at sådanne betragtninger er rigtige; det er i hvert fald den fremgangsmåde, der oftest anvendes; men på den anden side forekommer det mig, at arbejdet i kommissionen måtte have kunnet fremmes noget mere, end tilfældet har været, og det er der også givet udtryk for her. Den ærede forslagsstiller har sagt, at arbejdet har ligget stille næsten $1\frac{1}{2}$ år. Under alle omstændigheder havde det været rigtigst, om en afslutning af arbejdet havde fundet sted allerede nu, så at et individuelt forslag kunne have været undgået. Fordelingen af midlerne kommunerne imellem kunne da være blevet fastsat og et påtrængende arbejde på vejnettet være kommet i gang, så man kunne få synlige resultater for de ret betydelige pengemidler, der opkræves.

Ministeren for offentlige arbejder (Victor Larsen): Jeg har kun et par bemærkninger. Det ærede medlem hr. Skytte må virkelig søge at styre sin utålmodighed. Det ærede medlem var inde på motorafgifternes fordeling og efterlyste nu igen forslag herom. Det var det samme, som det ærede medlem med brask og bram gjorde for ca. 8 dage siden, og da blev det ærede medlem både af finansudvalgets formand og af mig belært om sagens rette sammenhæng, nemlig at der endnu er særdeles god tid til at stille forslag herom, idet man i de senere år har plejet at stille et sådant forslag ved tillægsbevillingslovens tredie behandling som en tekst-anmærkning. Nu må jeg indrømme, at det